

Dette sølte ikke alene de, der havde disse Mennesker under sig, men disse sølte det selv; Soldaterne selv sølte i fuldt Maal, at de ikke havde den Udbannelse, som udfordres for at være, hvad de burde være. Gaae vi denne Plan sat igjennem, og Enhver med freidigt Mod tager fat paa den, idet han føler, at det er noget Nyt, som kun ved lang Tids Udholdenhed kan føre til en fast Tilstand — og at man vil være bejslet af den Følelse, det haaber jeg, ja, jeg er overbevist derom — saa er jeg ogsaa sikker paa, at denne Plan vil give os et godt Resultat.

Drening: Skjøndt jeg ikke tør troe, at de Udtalelser om det foreliggende Lovforslag, som jeg vil tillade mig at fremsætte, ville have nogen synderlig Indflydelse paa den Stilling, som Fleertallet her i denne Sal vil indtage til samme, vil jeg dog tillade mig et Dieblik at lægge Beslag paa det høie Things Tid for at udtale min personlige Anskuelse om den foreliggende Sag, og jeg haaber derved saameget mere paa Things Overbærenhed, som jeg ikke ret ofte stiller Fordringer til det i saa Henseende.

Naar man stiller sig den Opgave for sig, som det foreliggende Lovforslag har sat sig, den nemlig, at gjøre Armeen saa stor som muligt, og, naar man stiller den Fordring i Spidsen, at enhver vaabenfør Mand ogsaa skal vaabengøves, idet man derhos er overbevist om, at Landet er istand til at bære de dermed forbundne Udgifter, saa kan jeg ikke nægte, at det foreliggende Forslag efter min Overbetragtning paa en tilfredsstillende og heldig Maade har løst den saaledes stillede Opgave, om jeg end i et og andet Punkt kunde ønske det omændret. Jeg skal imidlertid vel vogte mig for at indlade mig paa Lovforslagets Detailbestemmelser, deels fordi jeg erkjender, at jeg derved vilde komme ind paa Forhold, som jeg aldeles ikke kan magte, og deels fordi man ved Lovarbejder af et saa stort Omfang let, naar man vil røre ved en enkelt Paragraph, kan afstedkomme en

Forskyllelse i hele den lagte Plan. Det er derimod netop de to af mig nævnte Hovedbetragtninger, der ligge til Grund for Lovforslaget, som jeg ikke kan dele, og som gjøre, at jeg maa modsætte mig samme. Jeg kan ikke forståe, at Danmark efter de ulykkelige Forhold, som ere gaaede forud, og med det Omraade, hvortil det nu er indskrænket, bør søge, om muligt, at opnaae en lige saa stor Armeer som den, hvoraf Landet var i Besiddelse, førend disse ulykkelige Forhold indtraaede. Det er en smukt Sætning, som stilles i Spidsen: „Enhver er pligtig at forsvare sit Fædreland, han være rig, han være fattig, han være høi, han være lav“, og jeg skal ubetinget tiltræde den, NB. saafremt man har Brug for alle disse Kræfter. Jeg formener, at vi ikke have Brug for Saamange til Soldater, og, naar man ikke har Brug for et saa stort Antal, hvorfor da forhindre den Mand, hvis Forhold kunne gjøre det ønskeligt for ham, om muligt, at stille en Anden for sig? Jeg skal ikke nægte, at Stillingsvæsenet kan have medført mange Ulemper, og at det har tilført Armeen mange daarlige Elementer, men, fordi det har været uheldigt benyttet, derfor bør man dog ikke bryde Staven over det; det kan kun medføre en Opfordring til for Fremtiden at stille saameget større og naafviselige Fordringer til dem, der ville paatage sig en Andens Værnepligt. Jeg troer ikke, at Danmark behøver alle sine Sønner i Armeen, og jeg troer, at vi ved at stille den ansøgte Sætning i Spidsen faae en langt større Armeer, end vi have Brug for. Der er vel en anden Sætning, som tillige i dette Dieblik kastes ud og bruges som Løsen, nemlig den: „Danmark skal anstrenge sig af hjerste Evne for at vise Omverdenen, at det er dets fulde Alvor at forsvare sin Selvstændighed“. Men, jeg troer ikke, mine Herrer, at det er muligt, at Danmark, indskrænket, som det er blevet, og deelt, som det vil blive, hvis denne Hærplan gaaer igjennem, ifølge hvilken vi ville have en Armeer Øst og en anden Vest for Veltet, saa at den ene Deel af Armeen i paakommende Tilfælde